

Hizsnyai Zoltán

DILIS IDILL

Ősz van, sőt késő, s alkonyat. Mohos
törzsemet renyhe pára lengi be.
Lenyaklott már az égi metronóm.
Az allé fölé hajlongó vonóm
ökörnyál lompos húrján tartja ki
a kert eltaknyult szünetjeleit.

Elhullt gyümölcsöm kásás, mint a köd,
szapora spórák kúsznak kérgemen -
sok-sok fülem lesz: húsos és süket,
csendemből nyerik eleségüket;
bús papírbagoly virrasztja odúm,
lomha tollában tintagomba nő.

Nyákos kocsányon imbolyog a hold,
hájas humuszba lobban gyökerem,
vályúnyi szürke kocsonya az ég
és reámhunyja hályogos szemét -
gyapjas homály ül tar koronámra,
fád harkály vájja tályogos nyakam.

Bősz lant, főt véső halk konyak. Pohos
dörzsmenet (ejnye! kár a szleng ide!).
Redbullt, üvöltöm, bárd ás, hinta bök,
serpult püföl, töm, márkás tinta főd.
Nősz hant, sőt, mézskő tartogat, koros
nőrsz hajt főt, térbő fart fogat - no, most!

- a gombosfáról rákacsint a göb.